

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Variis Generibus, Causis, Atque Exitu Persequutionvm,
Qvas pij hoc in mundo peregrinantes patiuntur**

Lens, Jean de

Lovanii, 1578

Quas persecutiones apud Gattos aliósque populos nonnullos Christiani
perpeßi sunt. Cap. 10.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30324

rum thesauros diripuit, Christianosque Nestorij dogma cogit amplecti: non quòd vsquam probaret professionem nominis Christiani, quam Nestoriani quoque tenebant; sed quòd eum quem crucifixum audiret, pro Deo coli ferre non posset. Eo fiebat vt Nestorianos fauore maiore prosequeretur, à quibus Christus verus esse Deus non creditur. Sciebat deinde Christiano Imperatori, istiusmodi iniurijs animam percelli grauitè atque commoueri. Sed dignus eum aliquando vitæ finis exceperit. Siquidem à proprio filio comprehensus, tenebrisque horridum in locum, quem sibi ipse ad thesauros recondendos parauerat, coniectus, & grauibus subditorum affectus contumelijs, quintum post diem telis confossus interiit. Tum demum laxata sunt Christianis vincula, tum Zacharias Hierosolymitanus Antistes, cum viuificæ crucis ligno, soluta captiuitate remissus est. Temporibus verò Constantis eius, qui ab Heraclio quartus imperauit, Regis Persarum vxor, nomine Cæsarea, propter Christianæ religionis amorem Constantinopolim priuato habitu paucisque comitata venit. Ibi que cælestibus imbuta præceptis, & baptismi gratiam consequuta, cum illam interim deprehensa profectioe maritus ab Imperatore peteret, seruosque qui reducerent, mitteret, negauit ea se redituram esse ad maritalem thalamum, nisi & maritus Christiana religione similiter imbueretur. Cui cum is acquiesceret, ipse quoque cum 60. virorum milibus Constantinopolim venit, Christianusque illic cum vniuersis effectus est.

Quas persecutiones apud Gothos aliosque populos nonnullos Christiani perpessi sint.

CAPVT X.

Gens præterea Gotthorum copiosissima fortissimaque potentissimis quoque regibus olim formidabilis, non alienis modò in regnis, quo armorum vi penetrauerat; verum etiam suis in sedibus tenella adhuc ecclesiæ Christianæ germina infestis persecutionum turbinibus è medio dissipare conata est. Siquidem Athanaricus Gotthorum rex, Christianos in sua gente crudelissimè est persecutus, multosque Barbarorum ob fidem quæ iam illic radices egerat, dum interfecit, ad martyrij coronam euexit. Plurimi verò fuga sibi consulentes, in Romanum solum concesserunt;

Paulus Orosius lib. 7. cap. 2.

NON

non trepidi, velut ad hostes; sed certi, quòd ad fratres, patria fortiter pro Christo contempta. Illorum autem tanta fuit in pios crudelitas, adeoque Ecclesiæ Christi signa & arma infesta; vt quod de Gog & Magog diuinis in litteris scriptum legitur, ad Gotthos & Mauros, Getas & Massagetas, quidam olim referendum putauerint. Per quorum inquit Pro-
 sper, sæuitiam, ipse iam diabolus ecclesiam vastat, & tunc amplius persequetur. Porrò Athanaricum hunc, opinor esse Gothiæ regem illum, què D. August. ait in sua gente Christianos crudelitate mirabili persequutum esse, cum illic non essent nisi catholici. Non arbitror hic prætereundam nobis Britanniam, quæ non solum Diocletiani Maximiniq̃ue tempestate (vt antea significauimus) vehementer concussa est; verum & postea Martiano Valentinianoque Romanum administrantibus imperium, cum ab hostili Aquilonarium gentium infestatione non nihil respirasset, simulque cum ocio & affluentia rerum, vitia inundassent, vt præter nomen Christianum nihil à plerisque teneretur. Nam præcipue quidem crudelitas, & odium veritatis, amorque mendacij vige-
 gebant; vsque adeo vt si quisquam eorum mitior veritatisq̃ue amantior esse videretur, in hunc tanquam Britannie subuersorem, omnium odia & tela torquerentur. Neque id seculares modò viri, verumetiam ipse grex Domini eiusque pastores agebant: ebrietati dediti, atque inuidiæ & contentio-
 nibus cæterisque morum corruptelis, suauis Christi iugo reiecto, seruietes. Hæc igitur cum ita se haberent, collabentem illic languore fidei ecclesiam, aliquando censura celestis erexit. Aduocati Saxones, qui præsidio essent aduersus incursantium gentium feritatem, deuorare ipsi & seuire, bonosque magis persequi ac tollere, nec religionem inuiolatam posse pati cœperunt. Etenim accensus ignis paganorum manibus ciuitates agrosque populabatur, ruebant ædificia publica simul & priuata; passim sacerdotes inter ipsa altaria trucidabantur; præfules cum populis, nullo honoris discrimine, ferro pariter & flammis absumebantur, nec erat qui crudeliter interceptos sepulture mandaret. Nonnulli in montibus comprehensi acervatim iugulabantur: alij fame confecti, sese alimenti gratia capiendi, hostili potestati permittebant, incerti tamen num vel sic effugerent mortem: alij trans-
 marinas regiones, mœsti & afflicti petebant, alij pauperem
 in mon-

Ambrosius
lib. 2. de fide
cap. 3. in fine.
Cap. 13. lib.
promis. &
prædic. dimi-
dij temporis.
Lib. 18. deci-
mit. Dei cap.
52.
Beda lib. 1.
histo. Anglo.
cap. 14. 15. &
16.

in montibus, syluis, rupibusue arduis, suspensa expectatione
 trepidi & latentes agebant. Et quæ spes emergendi suppe-
 teret, nisi expleta tyrannide impius abscederet hostis? Itaque
 illo abeunte prodeunt abditi, colliguntur dispersi, redeunt
 profugi, & quæ antea calcabatur religio moribus deprava-
 tis, ea feruentius tum, diuina correptione castigatis, excoli-
 tur: vnoque omnium consensu & animo, diuina miseratio-
 ne implorata, ad arcendos patriæ veræque religionis hostes,
 studij contentione maioris armantur. Non iam multis cõ-
 memorare necesse est, quàm graues sæpè hostes senserint
 Merciorum paganas adhuc gentes, conuersi ad Christum
 Angli suis cum regibus. Non refero, vt illic Christianis regi-
 bus aliquando succedentes impij, profanos idolorum cultus
 reuocârint: nouella Christianorum germina multa reuulse-
 rint, piosque sacerdotes furore barbarico, suis de finibus
 exegerint. Prætereo Daniam, vbi rex Ericus tyrannica
 crudelitate defæuens, multos Christi cultores per varia tor-
 menta consumpsit. Infestos prætereo vicinis Christianis Sa-
 xonũ populos, quos vario bello fractos, Carolus Magnus
 Christi subire iugum vix tandem coegit. Omitto de Bohe-
 mia multis dicere, vbi Drabonucia sæuissima mulier etiam
 Venceslaum filium, causa religionis interficiendum curauit.
 Quid Phrysijs referam? qui vt suum in Christianum nomen
 odium explerent, Franciam orientalem Pipino regnante,
 ferro & igni longè lateque vastarunt? Quo cunque veniebat
 Christus aduersabatur atq; obfistebat diabolus: & vasa sua,
 quæ longa possessione tenuerat, eripi sibi non sustinens, effu-
 sis persecutionum veluti torrentibus, prædicationis euan-
 gelicæ dissipatè sensina, simul vt erant cordibus credentium
 mandata, conabatur. Maximè verò in eo elaborabat, vt re-
 ges haberet ac principes suis à partibus consistentes; quòd
 eorum vel authoritatem mobile vulgus sequatur facillimè,
 vel potestatem atque iram pertimescat. Itaque cum fidem
 Christianam venerabilis Bedæ temporibus Phrisia suscepis-
 set, priorum aliquot opera sacerdotũ, in quibus VVillebror-
 dus, presbyteri gradu & merito præfulgebat, horum exem-
 pla secuti alij quidam, dum antiquorum Saxonum conuer-
 sionem meditantur, secumque vascula sancta & tabulam al-
 taris vice dedicatam conferunt; ne religionem persuadere
 nouam Satrapæ possent, trucidantur à rusticis: non sine gra-
 uissima

*Chronica
 Brab.*

*Beda lib. 5.
 hist. Anglo.
 cap. 11.*

DE VARIIS PIORVM

uissima quidem illius indignatione, postquam id resciscit, quod eum conuenire peregrini homines, non liberè sinerentur. Sic olim proconsulem Sergium Paulum, virum prudentem, diuini verbi audiendi cupidum, auertere diabolus à fide nitebatur, subornato ad eam rem pseudopropheta & mago Barieu. Cuius studium quantum haberet diabolicae nequitiæ, Pauli Apostoli grauissima in illum ostendit oratio. Is enim ait Lucas, repletus spiritu sancto intuens in eum, dixit. O plene omni dolo & omni fallacia fili diaboli, inimice omnium iustitiæ, nõ desinis subuertere vias domini rectas, &c.

170. 13.

De numero persecutionum Gentilium.

CAPVT II.

Orosius lib.
7. cap. 26.

Leo serm. 2.
de Penitentiis.

AD numerum autem quod attinet, Paulus Orosius decem persecutiones, à Nerone vsque ad Diocletianum & Maximianum, tanquam decem Aegypti plagas fuisse scribit. Leo quoque Pontifex numeri significationem faciens, ait Manichæum damnandum innotuisse, cum octaua in Christianos ebulliret persecutio, Probò imperatore, Paulinoque consule. Sed & ante Leonem D. Hieronymus quartam à Nerone persecutionem, regnante Marco Antonino & L. Aurelio Commodò: Septimam sub Decio, & octauam sub Valeriano & Galieno principibus, in catalogo scriptorum Ecclesiasticorum, numerauit. Quod & de Romanis, & insignioribus accipiendum erit. Nam quis alioqui persecutionum, quibus vbi que locorum exagitati pij fuere, aut numerum certum reperiat, aut sibi etiam inuestigandum putet? Multò verò minus definiendum est, vsque ad Antichristi persecutionem, non nisi nouem aut decem numerari oportere, vt vndecima sit Antichristi persecutio, plagæ Aegypti vndecimæ respondens: tamen si Sulpitius Seuerus tale quiddam literis mandauerit. Sacræ namque historix libro secundo, Romanorum principum ad Constantinum vsque successione perducta, atque ad id vsque tempus, nouem persecutionibus numeratis. Exinde inquit, tranquillibus rebus, pace perfruimur, neque vltius persecutione fore credimus, nisi eam quam sub fine iam sæculi Antichristus exercebit. Etenim sacris vocibus, decem plagis mundum afficiendum, pronunciatum est. Ita cum iam nouem fuerint, quæ superest, vltima erit. Hoc igitur Sulpitius sensit & scri-